Ч. 164 (11.417). Львів, четвер 26. липня 1928. Prosiowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполудием. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Події в Єгипті.

Львів, 25. липня 1928.

Перед кількома днями принесли телеграми лаконічну вістку про розвязання египетського парляменту та про введення фактичної диктатури. Як це сталося і чому?

Як відомо, в Єгипті здавна йшла і тепер іде завзята боротьба націоналістичних египетських елементів з англійськими впливами та з їх засиллям у внутрішній та закордонній політиці Єгипту. Щоби зрозуміти теперішні події в Єгипті, на те треба всеж таки кинути оком на кілька літ взад. Отже нова египетська конституція з перед пяти літ увела там парляментарний, наскрізь демократичний, устрій, при чім король був радше декоративною фігуркою чим сувереном, а уряд був наскрізь парляментарним, то значить не тільки відповідальним перед парляментом, але й творений і формований кожночасною парляментарною більшістю.

Вибори з 1926 р. дали в египетському парляменті абсолютну перевагу націоналістичній партії „Вафд", яка висунула безоглядне домагання уступлення Англії з Єгипту та відкликання її залог з египетських міст. Довголітнім керманичем і творцем цієї партії був відомий і в Европі політик Заглуль Паша. Англія старалася ввійти з націоналістами за всяку ціну в контакт і робила богато таких спроб особливо останніми часами, але вони до нічого не довели.

Вже недавно гостювали в Льондоні египетський король Фуад і премієр міністрів Серваль Паша і вели з Англією переговори в актуальних політичних справах, що мали закінчитися формальним договором між Англією і Єгиптом. В тім наміченім договорі про англійсько-египетське своєрідне перемиря Єгипет мав виступати як рівнорядна з Англією держава і мав погодитися лише на право Англії берегти збройними силами Суезького каналу. І король Фуад і премієр Серваль Паша вважали запропонований договір корисним для Єгипту і виявили охоту його зреалізувати під тією умовою, що англійська залога опустить Каїро і що Єгипет увійде до Ліги Націй.

Одначе до реалізації довго і з трудом підготовлюваного договору не дійшло тому, що всемогуча в египетському парляменті націоналістична партія „Вафд" напятнувала проект такого договору зрадою національних інтересів Єгипту. Партія ця ще яскравіше і нагальніше ніж досі висунула тепер гасло боротьби з Англією, доки вона не забере усіх своїх военних залог з египетських міст.

Египетський уряд всеж таки, не зважаючи на непримириме становище Вафд-у, вів переговори з Англією у справі реалізації договору про англьо-египетське перемиря. Одначе їх вигляди були ніякі з уваги на становище парляментарної більшости. І накінець дійшло до того, що король разом з урядом розвязали парлямент, заповіли зміну конституції, виборчої ординації та теперішньої парляментарної системи і накінець рішили, що вибори до нового парляменту на основі нової виборчої ординації та при зміненій конституції відбудуться аж за три роки. Іншими словами в Єгипті запанувала монархічна диктатура. Нема сумніву, що король і уряд зважилися на цей ризиковний в Єгипті крок тільки під пресією Англії та при запевненні цією останньою допомоги у боротьбі з націоналістами з „Вафд-у". Рівночасно з розвязанням парляменту наложили нові диктатори сильні окови на египетську пресу.

Нема сумніву, що в Єгипті настане тепер доба внутрішніх напружень і заворушень разом з обопільним террором. Вафдисти не будуть спати і будуть робити свою протианглійську і протиурядову роботу конспіративно. Очевидно, що це спричинюватиме криваві жнива в теперішній політиці египетських диктаторів. Але на те нема ніякої ради. Король і уряд, знаючи, що Англія за ніяку ціну не піде на задоволення домагань вафдистів, бо це булоб рівнозначне з її самогубством, вибрали в англьо-египетській політиці шлях утилітаризму. Вафдисти вели, ведуть і будуть вести принципіяльну політику в імя ідеалу повної політичної незалежности Єгипту.

Нема сумніву, що й для Англії ця ново утворена в Єгипті ситуація не принесе самих користей, але навпаки богато клопоту й неприємностей. Египетських націоналістів підтримають у їхній боротьбі проти Англії араби й мешканці Іраку з релігійної (магометанської) солідарности. Не останутъ за ними позаду й індійські магометани. Англія мусітиме скріплювати свої залоги над цілим Суезом і не тільки над ним, вона буде приневолена держати довший час свої военні кораблі і на Нілю, щоби своєчасно стати в допомогу теперішній египетській диктатурі проти вафдистів. Та Англія була напевно підготована на все те, що її чекає, коли підготовляла египетський переворот. Інакше поступити не могла, бо йдучи на реалізацію домагань вафдистів булаб приневолена погодитись з утратою суезького каналу. А така втрата для неї булаб рівнозначна з нагальним початком сумерку Британської Імперії. Виходу для Англії не було: або кривава розправа та знищення египетських націоналістів при її допомозі або резиґнація з суезького каналу і тим самим згода на цілковитий занепад своєї світової потуги. Англія мусіла вибрати перше.

Наємний „ревелятор".

Польська преса „жертвою" авантюриста й пройдисвіта та його „ревеляцій".

У виленськім монархічнім „Слові" появилася дня 18. н. м. стаття п. н. „Вальдемарас, як український дипльомат", автором якої, як виходить з підпису, є п. Еміль Козій, б. шарж д'афер українського посольства в Берліні. Цю статтю, як нібито дуже сензаційну, передрукувала майже ціла польська преса, а в тім числі: краківський „Час" і „Іл. Курер Цодзенни", варшавський „Глос Правди", санаційний „Дзеннік Львовскі", соціялістичний „Дзеннік Людови" й ін. Стаття має на цілі здискредитувати в очах польської читаючої публики особу Вальдемараса як людини і політика. Але навіть у теперішньому її виді, для кожного неупередженого, особа литовського премієра виходить в освітленні п. Козія якраз у корисному світлі. А навпаки, сам автор виявляється якимсь темним, безхарактерним і нікчемним типом, якого поважнійі часописи і не слід було пускати на свої сторінки.

Та ми маємо спромогу дещо ближче розяснити минувшину цього панка. Його імя вже нераз згадувалось в анналах сумної слави початків української, „сіт венія вербо", „дипльоматії". П. Козій — це передвоєнний галицький москвофіл, котрий виїхав в 1915 р. з уступаючими російськими військами в Росію. На Україні він виплив після революції в березні 1917 р., а краще: після гетьманського перевороту. Російські чорносотенці, які, як відомо, користувалися при гетьмані надзвичайними впливами, висунули на верх і цього типа. А радше вчинив це він сам, бо вкрутився до місії, котра їхала до Берліна і таким чином, поруч багатьох інших проходимців, став „українським дипльоматом". Про „діяльність" п. Козія як „українського дипльомата" в Берліні найкраще можна поінформуватися з актів українського берлінського посольства, схованих тепер у Поде[illegible]

Але писали про його „дипльоматичні" подвиги теж і часописи. Між іншими: віденська „Воля", „Український Прапор", львівський „Вперед" та інші. З Берліна п. Козія викинули і післали до Штокгольму, де він короткий час заступав посла Лоського. Викрили, як він на український дипльоматичний пашпорт **перевозив золоті годинники, дорогоцінности і т. д.** Звільнений мін. закорд. справ УНР Ніковським виїхав Козій до Бразилії, де подався за українського посла, знову десь поробив якісь протизаконні грошеві маніпуляції чи мальверзації, після чого знову щез. У Польщі вигринув мабуть тому, що оженений з полькою. Ось така „славетна" минувшина цього теперішнього ревелятора...

А тепер послухаймо, що він розказує про участь теперішнього литовського премієра, свого і своїх товаришів по місії в Берліні:

„Я пізнав п. Вальдемараса в квітні 1918 року, коли я і ще 3-ох людий були членами Української Дипл. Місії в Берліні. Найстарший віком і **одинокий, що володів чужими мовами** (сік!) — був Вальдемарас. Він тому заволодів нами і став нашим поводарем на **невідомому** (!!!) нам дипльоматичному шляху. Вальдемарас характеризував дипльомата як людину, котра „выпить не дурак, и закусить не подлец" і образував нас в цьому напрямку, а ми були понятними і служняними учнями і віддалися цій **науці цілим серцем** (себто: пиятиці) — **поручивши всі справи посольства** (сік!) Вальдемарасові, який свої агенди виповнював для спільного нашого задоволення.

Ситуація перемінилася після заключення берестейського договору. Місія влаштувала в ресторані „Кайзергоф" парадний обід, на який явилась вся політична сметанка Берліна. Посипалися одна за другою промови німецьких гостей. Треба було на них відповісти. Але як відповідати, коли всі члени місії, за винятком Вальдемараса, не знали німецької мови? Встав голова місії Севрюк і сказав пару слів по українськи. За ним піднявся Вальдемарас і виголосив довгу німецьку промову. Треба признати — **балакав добре.** Зумів зацікавити і прикувати слухачів. Але темою його промови була **виключно литовська справа.** Таким чином з українського вечора зробився виключно литовський вечір і про Україну тоді вже більше ніхто з присутніх не балакав.

Згодом Вальдемарас поїхав складати звіт про нашу діяльність в Берліні до централі в Києві. Звіт його був зроблений в такому **некорисному світлі** для нас, що відкликання нас усіх і назначення Вальдемараса українським послом в Берліні було справою постановленою. Він представив нас як **пияцьі легкодухів** і ми страшенно були на нього обурені за це (сік!).

Але між тим прийшов 1918 рік. До Берліна приїхала делеґація від литовського Нац. Зібрання (Тариби) шукати короля для Незалежної Литви. Вальдемарас зараз прилучився до делеґації і знаючи прекрасно політичний терен в Берліні — **став** її фактичним керовником.

Після міліґарного розвалу центральних держав Вальдемарас перекинувся у франкофіла і на весну 1919 р. виїхав у Париж як провідник литовської мирової делеґації. Тоді він теж заїхав у Берлін до готелю „Континенталь", де перше жив як член української дипл. місії. З нами, каже п. Козій, вже Вальдемарас не хотів балакати і я тому сам пішов його відвідати. Приняв мене чемно, але холодно. Побалакавши хвилину, я попрощав його, ледве зберігаючи сміх, бо здавалося мені, що я сиджу на оперетці..."

Так от представляє цей панок свою і своїх товаришів „діяльність" в Берліні і при тому ще є такий неінтелігентний, що гадає, начеб Вальдемарас Бог зна як погано виходив при порівнанні з ними!... Цинізм і безличність цеї креатури справді переходить всі допустимі межі. Він не соромиться признаватися публично до повного неуцтва і повної іґноранції примітивних вимог дипльоматичної праці, але ще й чваниться своїми піяцькими подвигами. Зате литовський премієр виявляється чесним, розумним і спритним політичним діячем, гарним литовським патріотом, до якого кожен мусить мати справжню пошану. На всякий випадок: требаб назвати великою образою для теперішнього керманича Литви, колиб хто хотів взагалі рівняти його зі звичайним пройдисвітом покрою п. Козія...

Та на цім не кінець. Показується, що п. Козій — не поганий **провокатор.** З другої частини його довжелезної ревеляції виходить, що „хтось" післав був тепер п. Козія до Ковна на те, аби „розкрити" Вальдемараса. І знов — яким благородним виявив себе литовський премієр і якими безмежно подлим... б. шарж д'афер українського посольства в Берліні. П. Козій сам признає, що литовський премієр принятав його в Ковні дуже щиро, поручив „почувати себе як дома" і в кожній потребі звертатися до його ген. секретаря...

„Зачав відразу випитувати за українські справи і повідомив, що на днях має бути засноване литовсько-українське товариство. Але я, — каже [illegible] Козій [illegible] Вальдемарасові, що від українських справ і політики взагалі — вже давно відійшов...

Розуміється — нема посольства, з яких його прогнали, нема дипльоматичних місій, нема готелів, парадних обідів і грошей, отже нема потреби бути українцем...

Досить! І так за багато місця ми [illegible]

присвятили цьому проходимцеві. Але ми вчинили це з огляду на польську пресу, котра, як виходить, не завагувалася покористуватися „ревеляціями" з такого каламутного джерела. Висловлюємо теж надію, що подібний виступ кримінального авантюриста в нічому не поміщає цих добрих взаємин, які здавна істнують між двома історією звязаними народами: українським і литовським.

Наглий суд у Львові.

6 обвинувачених перед судом.

ШЕСТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Нині, у второк, закінчив свою промову обор. д-р Старосольський, а потім промовляли чергою оборонці: д-р Іван Володшин, д-р Андрій Стронціцький, д-р Нестор Прислопський і д-р Маріян Глушкевич, який скінчив свою промову в год. 2.45. В часі промов оборонців родини підсудних, присутні на салі, заливалися гіркими слізми.

Пополудні в год. 5.45 зачав промовляти останній з оборонців, д-р Лев Ганкевич. Свою промову закінчив він пізним вечером.

Трибунал видасть присуд у цій справі завтра в год. 10.30 передпол.

•

Промова д-ра Старосольського.

Згори прошу вис. трибунал бути вибачливим за форму і недостатки моєї оборони, бо я не був приготований говорити вже нині.

Дві струни бренять у нашій душі: струна болю за долю підсудних, молодих людей, за долю їх родин. Ви, п. судді, маєте вирішити справу: Бути — чи не бути. Ви рішаєте про життя підсудних. Велика ваша відповідальність.

Друга струна — це струна нашої совісти, совісти, оборонців. Заявляю з глибини нашої совісти, що ми свято переконані про страшну кривду, яку заподіяно цим дітям. А зроблено їм велику кривду моральну. На протязі кількох літ мали ми богато чисто грабункових і подібних процесів, а всі вони відбувалися перед звичайним судом. Коли право має бути рівне для всіх, то ми не можемо найти ніякого оправдання для того, чому цих хлопців поставлено перед доразовий суд.

Доразові суди у нас зовсім випадкові. Тут, у цім випадку, формальних умовин для доразового суду нема ніяких. Ви, пп. судді, мусите ще раз над тим застановитися. Заявляємо і підчеркуємо ще раз, що тут не додержано 14-дневного речинця, бо коли слідство зачалося 4. п. м., то суд повинен був зачатися щонайменше один день скорше. Дальше заявляємо, що розпорядку през. з 13. грудня 1927 не предложено соймові, вгл. не оголошено в Дз. У., а тому він не може тут обовязувати. В цьому для нас, юристів, не може бути ніякого сумніву. Право не може родитися з революції, тільки з права. Розп. з 28. грудня 1927 не предложено також ні соймові ні не оголошено його в Дз. У., тому він не є джерелом права, отже не діє, не може обовязувати.

Доразовий суд створено для здавлення такого руху, що надто часто і нагально виступає, такого, що не можна собі з ним дати ради. Такий суд повинен збиратися тільки виїмково, коли є надто велика небезпека поширення того руху, щоб запобігти його дальшому поширенню. Але наглий суд — це не акт помсти. Наглий суд повинен говорити з рогу кожної вулиці, з рогу кожного дому страшним написом: „Стережіться таких учинків, що за них ставлять перед наглий суд!"

Твердже з повним переконанням, що нема у Львові людини, яка чулаб про оголошення доразових судів. Те, що цю справу розбирає доразовий суд, здивувало всіх правників, усіх суддів у Львові Я прошу, щоб нинішній суд признав себе некомпетентним і передав справу звичайному судові.

Не зважаючи на моє найглибше переконання про страшну юридичну помилку й недоцільність нинішнього суду, приступаю до мериторичного обговорення справи. Передтим іще зазначу, що спеціяльно обвинувачені мають повне моральне і матеріяльне право заявити, що нічого не знають про оголошення доразових судів. Адже коли хто з них навіть чув у 1918 р., як оголошувано доразові суди, то яке могло бути їх тодішнє враження і розуміння тої справи, коли найстарший з них має нині 21 літ, а наймолодший — 17 літ! А цеж було перед 10 роками!

Доразове поступовання є ретерзією, але воно є все таки судом. Не мав рації прокуратор, коли казав, що справа ця ясна, що тут нема ніяких люк, що всі обвинувачені винні в тім напрямі, в якім він їх обвинувачує. Справа приналежности підсудних до УВО є важна до оцінки цілого вчинку. Кожний з підсудних може відповідати тільки за себе, за свою чинність. Вони не ділали з якоїсь змови, а виключно з наказу команданта, який кожному з них припоручив відповідну ролю.

Переходжу до зізнань обвинувачених. Всі вони зараз по арештуванні заявляли однозгідно, що ділали в імя національного обовязку, на поручення одної людини, яка була поза і понад ними. В суді сл. судця Нементовський відразу спостеріг, що це діло політичне, що тут була рука УВО.

Ні один свідок не найшовся, що закинув би обвинуваченим лихі прикмети: пиянство, розпусту, ходження до кін, на забави і т. п. Поліція булаб певно щонебудь про це подала, якби щонебудь була довідалася. Зокрема обв. Ординцеві не можна нічого з того закинути. Навпаки — він був найліпшим сином своєї матери і ще в дні нападу надав їй на почті гроші, її вдовичу пенсію.

З черги обор. д-р Стар. переходить усі інші моменти, які вказують на те, що всі обвинувачені (з виїмкою Штокала) були членами УВО (п'яткова система, револьвери, література й ін.). Невірне є теж твердження одного поліційного свідка, що мовляв, підсудні можуть бути відпадками У. В. О., як це було свого часу в ППС, з якої виродилося було чисто бандитське крило. Алеж ППС той бандитизм якнайрішучіше поборювала сама — і це робилаб безперечно в своїм нутрі і своїм крузі ділання й УВО. Я переконаний, що якби обвинувачені не були членами УВО, то ця організація булаб уже давно в якийсь спосіб про це повідомила, кого слід. Тому для нас усіх нема сумніву, що обвинувачені є членами УВО. А це значить, що вони повинні відповідати за злочин державної зради з § 58 п., отже перед звичайним судом. Підсудні повинні відповідати тільки за один учинок, який є одною з форм діяльности УВО.

Дальше звертаю вашу увагу, що підсудні були під примусом зложеної присяги. Вони мусіли ділати як члени революційної організації, яка за непослух карає якнайбільше жорстоко. Після зложення присяги вони були вже під безоглядним, неодолимим примусом, їх учинок не був випливом їх свобідної волі. Ще один момент. Чи можна тут говорити про доконаний грабунок? Я переконаний, що ні. Бо поминувши все інше — навіть грабунку тих мізерних 19 зол., про які ми тут чули, нікому з обвинувачених не доказано.

Приступаю до обговорення вини мого клієнта, обв. Ординця.

Мушу в першу чергу розвіяти легенду, витворену поліцією, що Ординець був керманичем нападу. Бо вже своєю найнижчою освітою між усіми обвинуваченими він не був предестенований на це становище. А дальше Ординець, як виказала розправа, кольпортував „Сурму" й ін. видання УВО. Чи провідник буде займатися кольпортажею? Він був в організації там, що чистив зброю і її переховував. Чиж таку функцію міг би мати провідник? А вкінці роля Ординця в цьому нападі. Він замовляє авто, він їде з ним на пробу. Чи провідник та організатор мав би виконувати таку функцію? Ні! Хто мав такі функції, як Ординець, той мусів мати в організації тільки п'ярядну ролю. З уст Штокала на поліції, в суді і тут чули ми, що його автом мав їхати Ординець або Скіцький. Отже роля цих обох обвинувачених в цьому нападі була однакова. Те, що Ординець підчас нападу мав за завдання замкнути тільки браму почти, виснено тут понад усякий сумнів. Ані один свідок не агноскував Ординця між тими, що були в салі. Який-жеж то провідник, що мав за завдання замкнути браму — і більш нічого? Обв. Орд. брав отже участь в нападі тільки посередньо і в тім напрямі повинно було бути поставлене прокураторське обвинувачення.

А тимчасом прокуратор станув на становищі, що ми маємо тут до діла зі злочином з § 190 і дальших. Це очевидно цілком неслушно. Тут питав один з членів трибуналу св. Тустановську, чи хто з напасників діткнув її в якийнебудь спосіб. Вона це рішуче заперечила. А на запит од-

Д-Р ОСИП ТУРЯНСЬКИЙ.

Трагедія українського психічного дуалізму.

Спроба нового освітлення поеми „Слово о полку Ігоря".

(Продовження).

В поемі „Слово о полку" бачимо вже основні риси ослабленого типу української національної душі. Ось як малює нам поет занепад спільного расового почуття:

Се моє, а то моєже —
Став мовити брат до брата
Про мале казав „велике"
Брат на брата кув крамоли.
А поганці йшли побідно
В руську землю, як ніколи.

Хоч і як ті слова знаменні в поемі тієї міри, що „Слово о полку", то всетаки можнаб сказати, що це не така дуже нова черта, бож суспільне самолюбство й індивідуалізм — це споконвіку загально людські хиби. Певно, що воно так, але тут мова не про цю хибу як таку, а про її, так сказатиб, інтензивність, а під тим оглядом ці хиби, що розвалили українську державну спільноту, запустили в українських потомках куди глибше коріння, ніж у інших народів. Доказ: другі великі народи живуть самостійним державним життям, а ми після розвалу великої київської держави майже без перерви в неволі...

Та найцікавіше з психольогічного боку є у „Слові о полку Ігоря" ось яке явище: ослаблений тип українця стає тілом і душею до того степеня хліборобом, що навіть у таких життєвих подіях, які далекі від себе, як небо й земля, він усюди бачить тільки свою ріллю і все, що стоїть у звязку з нею. Наведемо характеристичне і могутне місце зі „Слова о полку Ігоря":

Чорна ріля зворана —
Копитами столочена
І кровію сполочена
І трупами засіяна,
Розпукою овіяна.

Під поетичним оглядом ця картина, в котрій поет порівнює кріваве боєвище з вислідами праці хлібороба, така непереможно могутня своєю понурою наглядністю й демонічною динамікою, що тяжко в цілій всесвітній літературі найти подібно сильну й так ляконічно змальовану картину боєвища. Особливо на нас, українців, робить ця картина величезне враження, а саме тому, що в ній стрічаються зі собою **два типи української національної вдачі** та промовляють до нас із прадавніх сумерків віків: воєвничий лицарський прапредок і багатою землею ослаблений потомок, який навіть у крівавій січі бачить своє поле. З тієї картини промовляє до нашого серця найглибший і найнагляднійший символ української долі від найпервісніших починів нашого племінного життя аж до великої національної трагедії останніх літ. Тут відслонюється перед очима нашої душі глибока правда, містерія й фатум нашої крови й нашого духа: прокляття чорної ріллі, українського чорнозему. Ось чому ми, народ хліборобів, усе з таємним зворушенням співаємо цю пісню, ось чому вона стала українською всенародньою піснею!

Нова, ослаблена душа українця в поемі „Слово о полку" так наскрізь пронята своїм одиноким завданням і найвищим призначенням, тобто хліборобством, що вона бачить у **трупах снопи**, в харалужних копіях ціпи, у **виходженні душі** з тіла **віяння збіжа** на тоці, в білих костях, розкиданих по полі, сіяння зерна. Ось **незвичайно знаменний приклад з поеми:**

На Немизі снопи стелять,
Снопи стелять головами,
А молотять їх ціпами,
Харалужними ціпами.
А кладуть життя на тоці
Й геть од тіла душу віють.
Не доброж бо на крівавих
Берегах Немиги сіють —
Сіють кости синів руських.

Оце місце поеми творить діяметральний контраст із ось якими вельми характерними словами поеми:

Три брати і розлучились —
Аж на березі Каяли!
Тут вино кріваве вийшло,
Русичі тут пир скінчили:
Сватів своїх напоїли
Й буйні голови зложили.

В чім тут видно цей великий контраст? Передовсім у роздвоєнні психічної структури самого творця поеми. Та заки це викажемо, мусимо виразно зазначити, що як майже вся поема, так і всі з неї наведені місця є незвичайно сильні під поетичним оглядом. Колиж ми говоримо про діяметральний контраст між обома наведеними цитатами, то розуміємо це не як квалітативний контраст у поезії, а як контраст у характері самого творця поеми. Значить, що інше сила поетичного слова, а цілком що інше сила національної вдачі, яку малює це слово. Отже, на нашу думку, в авторі „Слова о полку" виступають уже виразно й верствуються та боряться зі собою **дві українські душі**, а саме: в початкових цитатах живе поетова душа, що „дзвонить в прадідню славу", значить **енергійна, незломна, тверда та войовнича, душа прапредків, а в дальших цитатах із винятком місця, в котрому пролив крови в бою порівнюється з розливанням вина, а боротьбу з весіллям,** відзивається до нас нова, чорноземом ослаблена душа **спокійного, пасивного хлібороба. І коли прапредок уважав крівавий бій весіллям,** то багатою природою, „хліборобним раєм" ослаблена, **виніжена душа українця бачить у крівавім боєвищі молочення збіжжя.** Значить, у самім авторі „Слова о полку" бачимо вже виразно дві українські душі, котрі зі собою контрастують.

Тут можнаб піднести заміт, що поетові вільно порівнювати боротьбу, з чим хоче, отже як можна з кількох поетичних метафор робити такі висновки щодо його психічної організації? Певно, що поетові вільно вживати картин, яких сам захоче. Одначе те, що він **захотів** ужити такого, а не інакшого образу, якраз найліпше характеризує не тільки його талант, але також його індивідуальну й національну вдачу. Ця характеристика тим правдоподібніша й цінніша для нас, що поет такої міри, як автор „Слова о полку" не керувався у своїх величних поетичних малюнках самовільним хотінням або нехотінням, а тільки, як геніяльний творець черпав засоби до тих картин із бездонних глибин несвідомого, з тих таємних джерел, які пливуть на дні національної душі.

(Докінчення буде.)

того з оборонців св. Тустановська сказала, що вона своїм зором і поставою поборола („поконала") напасників. З того видно найкраще, що тут не було ніякого фізичного насилля, тільки боротьба волі з двох сторін: з боку почт. урядничок і з боку того колективу, який ми тут бачимо.

Тут можна говорити тільки про злочин з § 98 к. з. (злочин вимушення). Сказав раз св. Августин: „Як питаєш мене, що таке право, я не знаю; як не питаєш, знаю". Важко подати докладну дефініцію ріжниці між цими двома злочинами, між злочинами грабунку і вимушення. Коли ми тут чули, що справці кричали до урядничок „Давайь пеньондзе!" — то нам ясно стало, що тут можна говорити тільки про вимушення, а не про грабунок. Обективно можна в цій справі говорити тільки про злочин вимушення з § 98 к. з. Всі обвинувачені заявили згідно, що вони мали за задачу стероризувати персонал почти, підкинути собі його волю. Знаємо теж, що револьвери їх, хоч були набиті, але не були зарепетовані. А все те дає нам тут класичний приклад намаганого вимушення, недоконаного фізичного насилля. Тому тут маємо тільки до діла зі злочином з § 98 к. зак.

Кінчу свою промову. В імени своїм і своїх товаришів-оборонців зазначую ось тут в останне, що ми не розуміємо, як ця справа могла попасти під наглий суд, хоч досі всі подібні справи, і то далеко більших розмірів, суджено перед звичайними судами. Обвинувачені ділали під примусом присяги, зложеної в УВО, а тому питання їх відповідальности треба розбирати індивідуально, як індивідуально кожний з них дістав приказ виконати окрему функцію.

Віддаючи долю мого клієнта Ординця в ваші руки, підчеркую, що я хочу ратувати його тільки в імя великого, святого маєстату права.

Промова д-ра Ів. Волошина.

Виступаю як оборонець обв. Скільського. Прок., ставлячи внесення на доразовий суд, мусів мати щодо мого клієнта сумнів. А всеж таки обв. Скільського поставлено перед наглий суд і він сидить тут дуже неслушно 6 днів. В 1918 р., коли нібито оголошено у нас доразові суди згідно з буквою закону, обв. Скільський мав 8 літ і не міг хіба читати й розуміти того розпорядку.

Прок. приняв за доказане, що обв. Скільський був у середині почт. будинку. Тимчасом і він сам і обв. Штокало заявили тут понад усякий сумнів, що обв. Скільський був тільки при авті і до середини почт. будинку не заходив. Тому я прошу трибунал виключити мого клієнта зпід компетенції доразового суду, бо він під цю компетенцію ніяк не підпадає.

Казали тут поліц. свідки, що Скільський був у середині будинку. На поліц. зізнання я не даю нічого і ними не хочу навіть займатися. Ми знаємо добре, як складаються зізнання на поліції!

Обв. Скільського пізнали як безпосереднього справця з нападі св. Тустановська і Добростанська. Поминаю обставину, що перший свідок пізнавав спершу не Скільського, а Штокала. Але й ті познаки, по яких нібито пізнано Скільського, себто його ріст, вираз лиця і волосся, є такі невиразні, такі нехарактеристичні, що дивно, як по таких познаках могла св. Тустановська його пізнавати, тимбільше, що — як вона казала — бачила його тільки один момент. Тут на салі бачила вона його більше як чверть години „а все таки довго вагалася і милилася, поки нарешті вказала на нього. А при тому вона заявила, що той напасник, який приложив їй револьвер до грудей, був у всім убранні і в гумовім плащі. А тимчасом тут уже доказано, що Скільський був убраний тоді таксамо, як нині, себто в убрання гранатової барви. І можнаж полягати на зізнаннях такого свідка в такій преважній справі?

При кінці обор. д-р Волошин наводить усе те, що вказує на приналежність до УВО його клієнта, а що відоме з дотеперішнього ходу розправи, зокрема з відкинених внесень тогож оборонця. А приналежність Скільського до УВО і вчинок, виконаний на її приказ, повинні бути суджені перед звичайним, а не наглим судом.

Не репресій очікують обвинувачені, з виміру справедливости. Навіть польскі суди в часі війни не видавали присуду на сліпо, а розбирали справу совісно і по можности докладно. Кінчу словами прокуратора: Нехай ваш вимір справедливости буде виміром справедливим, згідним з духом права!

Промова д-ра Строніцінього.

Як оборонець обв. Івана Плахтини прошу вис. трибунал щодо мого клієнта визнати себе некомпетентним. Прок. станув на становищі, що Плахтина винен бо він сам признався до участи в нападі. Твердж у це докажу, що признання мого клієнта непрьсиливе.

Зі слуханих тут свідків ніхто не агносцував Плахтини як члена нападу, хоч він має найбільш характеристичний вигляд. Зокрема його велика близна на лиці з правого боку мусілаб була його зрадити а також цілий характеристичний уклад його тіла і будова його голови. А всеж таки ніхто не вказав тут на нього як на безпосереднього чи навіть посереднього справця.

Обв. Плахтина признався тут, що він виповняв переказ і що мав за завдання стероризувати возьного. Тимчасом ми чули тут, що виповняв і надавав переказ дуже пристойний мущина, літ ок. 28. з чорним вусиком. Дальше мушу підчеркнути, що ніякого револьверу в Плахтини не найдено, хоч револьвери інших обвинувачених знайдено і ми їх тут бачили. А найбільш компетентний щодо нього, св. Черавінський, сказав виразно, що він був стероризований іншими людьми й обвинуваченого Плахтини зовсім не бачив. Тому обв. Плахтина тут зовсім непричасний. Таксамо ніхто зі свідків не вказав на обв. Плахтину як на того, що загарбав з каси 29 зол. і 50 сот. Навпаки — ми чули тут що інше. А тимчасом прокур. зробив мому клієнтові велику кривду, підсуваючи йому й дальше цей грабунок.

Прок. опирає своє обвинувачення дотично Плахтини на його власному признанні. Тимсамим приймає за правду і те, що він ділав по наказу УВО і мав свою окрему функцію, не знаючи, що мають робити інші. Він отже може відповідати лише за свій власний учинок, а його вчинок абсолютно не становить оства грабунку.

Заходить питання: Чомуж зізнав так Плахтина? Бо він присягав як член УВО, що не видасть нічого й нікого — під загрозою смерти. Під тою загрозою він взяв вину на себе, аби крити кого іншого.

Колиж він признався до того, що його завданням було стероризувати возьного і колиб це навіть приняти за правду, то він був тільки помічником, а не одним з виконавців. Зрештою по зізнанням Плахтини Черавінський був уже стероризований, як обв. Плахтина станув біля нього з револьвером. Черавінський його зовсім не бачив, а тимсамим він не міг зазнати від нього ніякого насильства.

Прошу вис. трибунал визнати себе некомпетентним судити обв. Плахтину.

Промова обор. д-ра Прислопського.

Виступаю як оборонець обв. Евгена Качмарського. Він усміхнений як дитина і не здає собі мабуть справи з того, що тут відбувається. Так поводився він увесь час на розправі.

Хтож такий мій клієнт? Це син бідного шевця, батька 4 синів і 1 доньки. В домі Качмарських, високопатріотичнім, була своєрідна атмосфера напитого національного почування, в якій мій клієнт виростав. Відомо, що він вже в гімназії належав до нелегального гуртка, а попотім був арештований під замітом співучасти в нападі на дир. Сабата.

Обв. Качмарський заявив тут, що його співучасть у нападі на почту була передумовою приняття його до УВО. Він мав дуже скромну ролю: подати пакунок і більш нічого. Щойно після вдатного нападу мав він бути принятий в ряди УВО.

Коли кваліфікувати вчинок мого клієнта, то його можна підтягнути тільки під злочин з § 58 ц. Щодо цього оборона не має ніякого сумніву. Колиж вчинок підсудного Качмарського кваліфікуєм як злочин з § 58 ц. то таксамо мусимо закваліфікувати вчинок усіх підсудних.

Вчинок усіх обвинувачених, а зокрема мого клієнта, не підлягає ніяким робом кваліфікації з § 190 і д. к. з. Всі вони виховувалися в атмосфері війни і заздрів, а всеж таки зберегли чистий і чесний характер. В цьому нема найменших сумнівів.

Всі вони можуть бути потягнені до відповідальности з § 58 ц. але з додатком § 2 буква д. Всі вони ділали під неодолимим примусом, як під таким-же примусом в рр. 1918—1919 була ціла українська суспільність, що пережила тоді велику національну трагедію.

Прошу вис. трибунал в імя гуманности, в імя високих ідеалів людства, а передовсім в імя права признати свою некомпетенцію судити цих обвинувачених, а зокрема мого клієнта, Евгена Качмарського!

ВІДГУКИ ДНЯ.

Сугестія.

Так уже людина якось збудована, що її легше загіпнотизувати як курку. Вилупить якийнебудь „зразок" очі на якунебудь панну: вона вже тратить притомність. Подивиться злим оком баба на чужу дитину і вже наврочила і вже треба обдирати пазушку. Глипнуть гроші на злодія і вже він не відповідає за себе, ні за свої руки.

Коли так сильно ділає гіпноза, то не диваниця, що ще сильніше впливає на людей сугестія. Панує вона всевладно і не вільний від неї навіть такий реальний чоловік як агінник, чи поліціянт.

Українці — народ сентиментальний, мрійливий, мягкосердний. Тому то в них сугестія грає таку важну ролю не тільки в політиці, в літературі, в любови, але і в купецтві.

Напише хтось дуже добру статтю, але на лихо підпишеться своїм іменем і вже та стаття, відходить туди нечитана, куди відходить кожна перечитана. А навпаки: напише хтось дуже дурну статтю і додасть при кінці: „передрук з „Таймса", або „Льойд Джорджа" і вже всі захоплюються і вже всі зітхають, чому в нас нема таких журналістів і таких статей.

Сугестія!...

Те саме є в літературі. Знаю випадок, що один з наших письменників написав патріотичний вірш, ні ліпший ні гірший від соток інших, але був хитрий і підписав Теодора Кернера під ним. Тепер той вірш товчеться по всіх виданнях, а патріотично настроєні громадяни одушевляються, на жаль, чужим генієм. Я сам прочитував вірш залюбки доти, доки не довідався про його походження...

Хіба це не сугестія?!...

Має якась дівчина і ніс кирпатий і на бакер око і з розумом щось не домагає, але зате стоїть сама одна на тлі двоповерхової камениці, з комфортом і вільним помешканням, а вже вона (панна не камениця!) і гарна і мила і розумна. А нехай буде дівчина як рожа, як ліліея, як... як... ну — як моя найновіша любов, але коли бідна, то зараз знайдуть на ній якусь хибу. Колиж і цього не можуть знайти, то пустять поголоску, що вона — наприклад має на лівім бедрі пятно.

Скажіть, що це є?!

Сугестія!...

Але, коли сугестію в політиці, літературі, любови можна ще сяк-так зрозуміти, то ніяк не можна зрозуміти сугестії в купецтві.

Трапився в одній кооперативі такий випадок: Патріот-студент захвалював усім папірки „Калина". Казав, що не тільки свої, але й добрі. Селяни кивали головами і... ждали на „спробунок". Студент дав свого тютюну, всі закурили і врешті один забрав слово.

— Таки що не кажіть, а „Солялі" ліпші.

— Чому ліпші?

— „Калина" щось ніби пече в язик.

— Ая, пече!

— Егеж, пече!

— Таки пече!

Не помогли ніякі аргументи, докази прикладу.

Другої днини студент перемінив складники паперців і знов дав закурити. Викурили громадяни по дві папіроски і одноголосно заявили, що таки „Солялі" ліпші.

Не знали бідолахи, що це тільки складинка з тих паперців.

Якже-ж це назвати?!

Невжеж це не купецька сугестія?!...

Оттак на кожнім полі, у кожній ділянці сугестія і сугестія.

А навіть... навіть... те, що я бачу всяди сугестію, чи не теж не є свого роду сугестія?!...

Галактіон Чіпка.

Ріжні вісти.

ЛИТОВСЬКА НОТА ДО ЛІГИ НАЦІЙ

Подають з Ковна, що дня 24-го липня зістала зложена в генер. секретаріяті Ліґи Націй литовська нота в справі маючих відбутися в серпні польських військових маневрів на Виленщині. В ній говориться, що концентрація польських військ вздовж демаркаційної лінії становить для Литви небезпеку і уряд лит. був би змушений змінити литовські військові пункти. В тих умовах може дійти до інцидентів, які можуть спричинити забурення миру.

ДИКТАТУРА В ЄГИПТІ.

Нац. партія Вафд видала проклямацію в якій оголошує, що египет. міністерство поповнило злочин, заступивши парляментарну форму правління диктатурою і в той спосіб зломило свою присягу на конституцію. Відозва кінчиться заявою, що партія не спиниться перед нічим в обороні незалежности.

ЗІЗД 14 МІНІСТРІВ ЗАГРАНИЧНИХ СПРАВ В ПАРИЖІ.

Німецькі газети подають, що підчас зізду в Парижі 14 міністрів на урочистости підписання противоєнного пакту, будуть обговорювані найважніші європейські справи, як справа евакуації Надренії, виконання пляну Доза, відносини Австрії до Малої Антанти і Німеччини до Великої Антанти і зрештою так зване східнє Льокарно. Ці обговорювання провадитимуться довірочно.

ЯПОНСЬКА НОТА ДО НАНКІНСЬКОГО УРЯДУ.

Віденські денники поміщують текст ноти, висланої японським урядом до китайського з приводу одностороннього заповідження японсько-китайського торгового договору. Н ота подає: 1) З огляду на те, що Китай не виповів договору в терміні передвидженім умовою, договір позістає на дальших 10 літ; 2) Одностороннє виповідження договору є суперечне з міжнародніми звичаями і є образою. Японія готова приступити до виміни думок з приводу того. Якщо договір не буде надальше уважатися за істнуючий, то Японія є зацидованою до приняття всяких господарчих зарядженъ для охорони своїх прав.

ПОВОРОТ ЕКСПЕДИЦІЇ НОБІЛЄ ДО ІТАЛІЇ.

Італійське посольство в Берліні замовило в дирекції залізниць в Шверині спальний вагон, в якім мається перевезти позісталих при життю членів експедиції „Італії" враз з ген. Нобіле.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00, чеська корона 0·26·66—0·27·00, австрійський шілінг 1·25·50—1·26·00, румунська лея 0·05·56—0·06·00, французький франк 0·35·00—0·35·25, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінгів 43·40·00—43·60·00, радянський червінець 25·00—25·50.

Золото: 20 корон 36·50·00—36·80·00, 20 франків 34·50·00—34·80·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·70·00, 10 російських рублів 47·00·00—47·50·00.

Збіжа.

Пшениця двірська 34·50—35·50, пшениця селянська 33·00—34·00, жито галицьке 45·75—46·25, ячмінь галицький броварняний 41·00—42·00, ячмінь на жниво 43·50—44·50, ячмінь пастівний 35·25—36·25, овес галицький 48·50—49·50, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 65·50—70·00, фасоля красна колірова 48·00—50·00, фасоля [illegible] 60·00—65·00, горох [illegible] Вікторія 63·00—68·00, горох пільний 56·00—57·00, бобик 40·00—41·00, мішанка пастівна в зерні [illegible], вика 32·00—35·00, сіно солодке пресоване [illegible] 14·00—15·00, солома пресована 5·00—5·25, гречка 16·50—18·50, [illegible] 21·00—22·00, [illegible] 71·25—71·75, дубінь сирий [illegible], мука пшенична [illegible] 71·00—73·00, мука пшенична 50—40 проц. 90·00—90·00, мука житня 65 проц. 80·00—80·00, мука кукурудзяна 67·00—71·00—71·00, грис кукурудзяний 49·00—51·00, отруби пшеничні 70·00, мука кукурудзяна [illegible], отруби житні [illegible] 89·00—91·00, [illegible] 94·50—95·50, крупи гречані 66·00—[illegible], крупи ячмінні [illegible], пшоно 65·00—67·00, крупи [illegible] 64·00—66·00, [illegible] 47·00—49·00, [illegible] 68·00, [illegible] 220·00—230·00, [illegible] 113·00—1[illegible], [illegible] 97·00—112·00, [illegible] Варта 1·65, Міська [illegible] 1·25—1·30, [illegible] 1·70, [illegible]

По широкому світі.

Португальська революція не була такою невинною як повідомляли перші телеграми: стріляли гармати на твердиню Сан Йорге і здобували її приступом: докинно є 7 убитих, 60 ранених і 3 міл. шкоди від пожежі в пристані.

Вищий льондонський суд признав бельгійському королеві Альбертові право до спадщини залишеної в Англії мексиканською королевою Шарльотою. Спадщину оцінюють на 125 948 фунтів.

Англійський парлямент приняв законопроект про введення в Англії тоталізатора на перегонах.

Нанкінський уряд завів в усьому Китаю метричну систему.

Єгипетські адвокати проголосили 3-денний страйк як протест проти розвязання парляменту.

НОВИНКИ

— Комісар Львова ловцем. Прибічна Рада львівського магістрату віддала в аренду на 6 літ право польовання в Волі Добростанській теперішньому комісареві Львова п. Стшелецькому, тому, що він з усіх кандидатів дав за цю аренду найбільшу суму.

— Бандитизм. В Ольшині, самбірського повіту, бандити напали в ночі на хату богатого міщанина Март. Заячківського, ограбили його та покалічили його та жінку. — У Бориславі трьох бандитів Степ, Франкавський і Павелка хотіли попробувати своєї енергії на прохожих і покалічили кілька осіб. — У стрийському парку у Львові товариші пробили смертельно ножем 25-літнього робітника Ромуальда Букала; винуватців не найшли.

— Дешева подорож. За один день на львівськім двірці переловили 120 осіб, що приїхали до Львова без білету поїздами з Перемишля, Станиславова та Стрия.

— Кому бігун виплатився. Італійська преса повідомляє, що Нобіле продав одному деннякові в Мілянo свої спомини з підбігунової виправи за 3 міл. лір. Цікаве, що фашистівський генерал віднайдений на леді не в силі був дати навіть добрих інформацій про місце загину решти товаришів, тепер відсвіжив свою память настільки, що має споминів аж на 3 міліони. Розумний приказ дав йому Муссоліні: мовчати перед чужинною пресою. Навіщо оповідати по трохи задурно, коли можна дістати за це нараз гарний гонорар? Скільки-ж дадуть іншим, що знають дещо про виправу „Італії", щоби довідатись повної правди?!

— Нові жертви „Італії". Цаппі, товариш мандрівки Мальмгрена, дістав нервового розстрою, наслідком докорів, як міг він покинути вмираючого шведського вченого. Одночасно прийшли звістки з Кінгсбей, що один із урятованих членів „Італії" помер на кораблі „Читта ді Міляно"; його прізвища не виявляють.

— Ріжні вістки. Похорони бельгійського міліонера Левенштайна відбулись у Брюселі потайки при участи найближчої родини. — Франц. містечко Каркасон святкувало 2000-ліття свого істнування. — У Міляно хотять вибудувати памятник у честь залоги „Італії". — У Гаві почались міжнародні змагання шахістів з участю 16 країн. — Чічерін недужий і виїздже до німецької санаторії. — Православний єпископ у Твері Ігнатій покинув священичий стан і перейшов до союзу „безбожників". — У Штокгольмі почався міжнарод. конгрес радіольогів. — На балтійському морі втопився варшавський маляр Юрій Віняж, що ратував потапаючого. — Через Босфор переїхав з вантажем збіжа італійський пароплав „Фельшінелі"; є це перший пароплав, що везе з чужини збіжа в пристані Чорного Моря. — У Ню Йорку суд засудив бувш. дезертира, а тепер секретаря комсомолу Джон Фортера на 99 літ за саботаж, комуністичну пропаганду та інші провини.

— Воздушні перегони. В Англії почались воздушні перегони довкола всього британського півострову за золоту чашу Жоржа. У змаганнях бере участь 37 летунів. Почались вони нещастям: один з літаків зачіпив за авто; три особи вбиті. З 37 летунів 10 мусіло сісти на землю; є ранені.

— Урядовий експерт контрабандистом. Варшавський дописувач „Дейлі Телеграф" пише про арештування 42-ох (!) членів міжнародньої шайки, що займалась контрабандною торговлею брилянтів. Арештували їх несподівано. Контрабандисти пробували поховати в останній хвилині брилянти в шпари підлоги, діри меблів і викидали їх через вікно. Найдено брилянтів у загальній вазі 1500 каратів і вартости 15 міл. дол. Головою цього товариства був той сам Рубінштайн, що при передачі радянським урядом польських дорогоцінностей на підставі риського договору був експертом від польського уряду.

— 200-ліття бібліотеки. Російська Академія Наук приготовляє з нагоди 200-ліття своєї бібліотеки окремий збірник присвячений її історії. Тепер має ця бібліотека півчетверта міл. книжок і рукописів. За останні роки її збірка зросла на 1 міл. більше. Довжина полиць у бібліотеці рівна 50 км. Крім цінних рукописів ріжних російських учених, що часто записували всю свою бібліотеку Академії находяться оригінали грамот Петра до Мазепи і часть архіву Меньшикова.

— Будольогічний інститут. При рос. Академії Наук відкрили окремий інститут присвячений студіям будизму. У склад „наукової ради" цієї установи мають увійти вчені спеціялісти з Німеччини, Франції, Японії, Монголії та Індії. Інститут приготовляє „Енциклопедію будизму" і зїзд „будольогів" до Ленінграду ще цього літа.

— Літературний куток. Цими днями німецька преса пригадала 60-ліття одного із найбільших своїх сучасних поетів Стефана Жоржа, письменника, що творить у далі від гомону читаючої публики та похвальної чи невдоволеної критики. Стефан Жорж має всі прикмети малодоступного поета, замкненого у самому собі, зосередженого на духовій боротьбі для дивного ідеалу лицаря та черця і боротьбі з клясичною формою поезії. В його постаті чергуються ріжномаїтні елементи клясичного ідеалу та християнства, романтизму та холодної рефлексії, змисловости та аскетизму. Тому й був час, коли Жоржа зачисляли до декадентів („Альгабаль"!) або до неоромантиків і неоклясиків. Його збірні твори перевидані у Г. Бонді в Берліні від 1927 р. досі у 18 томах у такій черзі: 1) „Буквар. 2) Гимни, Паломництво, Альгабаль. 3) Пастирські книги і нагороджені поеми; 4) Рік душі; 5) Килим життя; 6) і 7) Сьомий перстень; 8) Зєдинююча зоря; 9) Нова збірка поезій; 10) і 11) Переклади Данта; 12) Сонети Шекспіра; 13) і 14) „Квіти зла" Бодлера; 15) і 16) Сучасні поети (переклади). 17) Дні і вчинки. 18) Драматичні твори.

— Дар Рокфелера. Рокфелер, молодший жертвував 50 міл. франків на будову університетського містечка в Парижі. За ці гроші мають створити справжній центр студентського життя: „академічний" дім, ресторан, театр, бібліотеку і спортові будівлі.

— Моторова лодка і паровіз. В околиці Кольонь (Кельн) зорганізували цими днями ріжні спортові змагання. Відомий спортсмен, фон Оппель плив моторовою лодкою навзаводи з паровозом, що їхав поруч побережам. Перегони на просторі 10 км. скінчились виграною лодки, яка приїхала на півтретя секунди швидше, ніж паровоз. Вони робили 88 км. на годину.

— Лікар-Українець потрібний в місточку близько Львова. — Відомість: Д-р Барняк, Львів, ринок ч. 36.

Дописи.

КОМАРНЯНЩИНА. (Організаційний і вічевий рух). Дня 7. липня ц. р. відбув посол **Гринь Тершаковець** в імени Української Парляментарної Репрезентації три справоздавчі віча: в Колодрубах, Поверговї і Підзвіринці. В Колодрубах простора саля Читальні „Просвіти" виповнилася по береги в год. 11-ій рано громадянами і громадянками села. Посол Тершаковець зложив звіт з дотеперішньої праці Української Парляментарної Репрезентації, змалював наше політичне положення під теперішню хвилю та вказав на способи боротьби народу за краще завтра. По короткій дискусії ухвалено повне довіря для Української Парляментарної Репрезентації, а зокрема для посла Тершаківця, як посла, на якого громадяни Колодруб при виборах голосували. Також численне віче відбулося в салі Читальні „Просвіти" в Поверговї в год. 3-ій пополудні. І тут після реферату посла Тершаківця ухвалено повне довіря послам і сенаторам УНДО. Відтак переїхав посол Гринь Тершаковець до Підзвіринця, де справоздавче віче відбулося в год. 7-ій вечером в домівці місцевої кооперативи. У вічу взяли участь громадяни і громадянки Повергова, які з увагою і при рясних оплесках приймали звіт свого посла з діяльности Україн. Парл. Репрезентації. Віче ухвалило одноголосно резолюції з повним довірям для нашого Парляментарного Представництва як також подяку за дотеперішню його працю. Дня 8-го червня ц. р. зложив посол Гринь Тершаковець звіт із діяльности Української Парляментарної Репрезентації в Горожанній Великій. Віче розпочалося в год. 4-ій пополудни на подвірю місцевого діяча-громадянина Івана Добровольського, куди явилося понад 1000 вічевиків не тільки з самої Горожанни, але й з довколичних сіл повіту. Хоча на віче прибули також досить численно радикали і сельроби, одначе ніхто з них не виступив з критикою діяльности наших послів, бачучи як зібрані маси народа з одушевленням оплескували промову посла Тершаківця. По короткій дискусії віче ухвалило повне довіря для послів і сенаторів Українського Дем. Обєднання, а крім цього подавляючою більшістю голосів присутніх ухвалило резолюцію, щоби в так важкій хвилині, в якій находиться наш нарід, радикальні посли вступили до Української Парляментарної Репрезентації. Слід замітити, що посол Тершаковець по кожному вічу розпитував детайльно місцевих громадян про пекучі потреби даного села і його болячки і збирав потрібні матеріяли. Цікаво, що коли радикальний посол Микола Рогуцький довідався про заповіджене наше віче в дня 8-го липня в Горожанні Великій, то скликав і собі радикальне віче до Горожанни на день наперед т. є на 7-го липня, однак мимо сильної агітації на це „віче" прибуло всього 10 радикалів, а з цікавости ще з десяток членів нашої партії, так, що посол Рогуцький огірчений навіть не зачинав віча. Таке трафилося йому в селі, де при виборах 3 четверті всіх голосів впало на радикальну листу.

Театри.

Міський „Театр Новини".

25-го г. 8·30 Виступи „Qui pro quo" програма „Як це ти робиш".

КІНА.

„Палас": „Індія" і „Джанет Ґайнор шукає посади".
„Лев": „Ріф і Роф як моряки".
„Апольо": „Жінка на добу" і „Герой пастуха".
„Фатаморгана": „Пригоди на Аляскі".
„Байка": „Прокажена" і „Мусимо мати діти".

ОПОВІСТКИ.

Позір студенти Станиславівщини! Загальні Збори С. У. С. С-а. 16. VIII. 1928 р. о год. 10-ій на „Бесіді". — Виділ. 140 1—2

До відома українським філятелістам у Львові. З огляду на вакації та розїзд товаришів філятелістів на відпустки, сходини гуртка в липні і серпні не відбудуться. Просимо цей час використати на упорядковання своїх дублетів та приготовання їх до обміну, а також просимо приготовляти відчити, реферати і т. п. з обсягу філятелії, щоби життя гуртка у вересні забило інтензивним темпом. — З філятелістичним привітом д-р Д. Миколаєвич, голова, В. Войчак, секретар.

Подяка.

Почуваємося до милого обовязку отцею дорогою зложити прилюдно щиру подяку лікареви Вп. П. Д-р Львови Фінклеви в Тернополі вулиця Тиха ч. 1. за уміле, дбайливе і цілковите вилічення нашої дволітної донечки з тяжкої ниркової недуги. 136 1—2

Стефанія і о. Григорій Хамчуки.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10